

Thời tiết bất ngờ nhiên thay đổi đột ngột, so nhúng nắng và trời có gió này nóng, trời hanh. Năm nay lạnh hơn năm trước da. Nhiệt độ thấp xuống mức 18,19 so với Sài Gòn lạnh quá lạnh.

Sáng sớm ra đường tôi không nghĩ trời sẽ vào xuân vì chung quanh tôi mọi người dùng khăn choàng, áo khoác màu sắc rực rỡ càng tôn vinh nét đẹp của Sài Thành với tên gọi "Sài Gòn hòn ngọc vì non đông".

Đường phố bắt đầu vắng vẻ, sinh viên nghỉ học về quê. Các công ty, xí nghiệp, nhà máy, các công trình cũng náo nức cho nhân viên nghỉ tết để sum họp với gia đình, hòa mình chung trong giòng cảm xúc yêu tôi yêu mình như thiêu vừng mặt đất đi đâu? Cuộc sống vẫn dĩ nhiên khó khăn, càng khó khăn hơn với những ai không may mắn khi phải đi mất với số phận đầy nghiệt ngã.

Người đi buôn cần gì vui bao giờ? Đúng như vậy. Hai bên đường đồ thị mặt hàng bày bán trong ngày tết, các shop thời trang áo quần, giày dép, bánh mì, trái cây. Càng nhìn đường phố nhộn nhịp vui lên thì người càng tôi càng buồn man mác.

Tôi tự hỏi mình "Tôi sao lại buồn! hãy vui lên mà sống và sống cho mặt trời đang đi chiếu đến mình. Cho dù ngày này có đẹp hay không tôi vẫn khao khát và mơ ước. Bởi con người sinh ra và lớn lên đều có mặt trời chiếu mà.

Không nhớ lúc còn bé mà mong Tết đến. Trẻ con vui biết chừng nào vì xuân về đồ ăn ngon, mặc đẹp. Kể niềm trong đời tôi, tôi mãi không quên cho dù đã mấy mươi năm. Chị u ơi! Chị u 30 tết, má tôi mua cho 3 chiếc em tôi, mẹ đẻ a mẹ đẻ đôi khuyên đeo tai. Chị tôi 14 tuổi, má cho đôi khuyên bằng một vòng tròn vàng 24, còn tôi 12 tuổi, má cho đôi khuyên vàng 18 cũng hình vòng tròn, hơn chị tôi có thêm trái châu, riêng em gái tôi năm 9 tuổi má cho đôi khuyên vòng tròn, nhưng là đôi khuyên gỗ.

Ba chị em đang chơi nháy trống sân nhà, tự nhiên em gái tôi nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi đưa tay lên sờ sờ chiếc khuyên tai của tôi, chừng nói, chừng rồi gì cả mà đâm đầu chơi thẳng mắt mà ch vào nhà. Nhào ngoài vào má tôi la hét inh ỏi, vừa khóc vừa hỏi "Tại sao má mua cho con khuyên gỗ mà của hai chị là khuyên thiếc vậy"? Má tôi gì thích câu gì, em tôi vẫn không tin, cho là má tôi thẳng hai chị nên mua khuyên thiếc, cho em đôi khuyên gỗ là không thẳng. Ý nghĩ của mẹ đẻ a trẻ lên 9 lúc này thẳng đúng với sự suy nghĩ riêng của nó. Thẳng cho thẳng, không thẳng cho thẳng. Ba má tôi theo năn nỉ, vờ vờ mãi, em tôi khóc suốt một nh má a bực. Cuối cùng má bõ "Thôi! Đưa qua tết, con có tiền lì xì, má cho thêm vào mua cho con đôi khuyên gỗ ng nh chị nha". Lúc này em tôi mới thôi khóc. Tiếp tục chơi ra sân vui đùa trêu chọc, mà đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào tai của hai chị. Bối bối! ngẫm lại nên xem thẳng ng trẻ con, có nhúng điu thông minh và hiểu chuyện nhanh hơn ngẫm lại.

Ấy là kỷ niệm thật trong cuộc đời của ba chị em tôi. Mỗi khi tết về ba chị em nhìn nhau, lại nhớ đến đôi khuyên tai của tết năm nào.

HOA - HỒNG - PHỒNG